

Súd: Okresný súd Ružomberok
Spisová značka: 9Csr/1/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5916896294
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 07. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Topoľančík
ECLI: ECLI:SK:OSRK:2016:5916896294.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Ružomberok sudcom JUDr. Vladimírom Topoľančíkom v spore žalobkyne: I. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. č. X, XXX XX A., štátna občianka SR, proti žalovanému: PROFICREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova č. 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 79 27 52, právne zastúpeného: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho č. 16, 811 04 Bratislava, v konaní o žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku

rozhodol:

Súd zrušuje rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Victoria Arbiter so sídlom Framborská 3605, 010 01 Žilina, zriadený záujmovým združením právnických osôb Združenie zriaďovateľov Stáleho rozhodcovského súdu Victoria Arbiter, záujmové združenie právnických osôb so sídlom Vojtecha Tvrdeho 793/2, 010 01 Žilina, IČO: 45745757, sp.zn. RK-PC-1371/15-MK zo dňa 16.3.2016.

Žalobkyni sa náhrada trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 13.05.2016 sa žalobkyňa domáhala, aby súd zrušil rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Victoria Arbiter so sídlom Framborská č. 3605, 010 01 Žilina zriadeného záujmovým združením právnických osôb Združenie zriaďovateľov Stáleho rozhodcovského súdu Victoria Arbiter, záujmové združenie právnických osôb so sídlom Vojtecha Tvrdeho č. 793/21, 010 01 Žilina, IČO: 45 745 757 spisová značka RK-PC-1371/15-EK (správne má byť uvedené spisová značka RK-PC-1371/15-MK) zo dňa 16.03.2016. V žalobe poukázala na to, že predmetným rozhodcovským rozsudkom jej bola uložená povinnosť zaplatiť žalovanému (v rozhodcovskom konaní žalobcovi) sumu 1.655,73 eur spolu s príslušnou zmluvnou pokutou vo výške 0,04 % denne a úrokom z omeškania vo výške 0,55 % ročne s tým, že odo dňa nasledujúceho po dni, kedy by táto zmluvná pokuta spolu s úrokom z omeškania dosiahla celkovo čiastku vo výške 1.500,-eur by bola žalobkyňa (v rozhodcovskom konaní žalovaná) povinná zaplatiť žalovanému (v rozhodcovskom konaní žalobcovi) iba úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo žalovanej istiny. V návrhu žalobkyňa poukázala na to, že rozhodcovský súd v odôvodnení svojho rozsudku v rámci skúmania svojej právomoci a príslušnosti na konanie vo veci samej okrem iného konštatoval, že preskúmal rozhodcovskú zmluvu, ktorá mu bola predložená spolu so žalobou, a v ktorej sa účastníci rozhodcovského konania výslovne dohodli na tom, že akékoľvek spory, nezrovnalosti alebo nároky medzi zmluvnými stranami vyplývajúce alebo súvisiace s ustanoveniami zmluvy, s porušením, ukončením, či neplatnosťou zmluvy budú riešené cestou príslušného súdu v súdnom konaní alebo v rozhodcovskom konaní pred niektorým zo stálych rozhodcovských súdov podľa rokovacieho poriadku, s ktorých je jedným aj v tejto veci konajúci Stály rozhodcovský súd Victoria, pričom sa súčasne dohodli, že výber rozhodcovského súdu, ktorý bude oprávnený vec prejednať a rozhodnúť spočíva na zmluvnej strane podávajúcej žalobný návrh. Žalobkyňa sa nestotožnila s argumentáciou rozhodcovského súdu uvedenou v predmetnom rozhodcovskom

rozsudku o tom, že rozhodcovská zmluva bola dojednaná individuálne a nebola podmienkou uzavretia hlavného zmluvného vzťahu. Podľa rozhodcovského súdu tento záver je možné vyvodiť aj z toho, že uzavretie rozhodcovskej zmluvy nebolo podmienkou uzavretia a vykonávania zmluvy o úvere, a taktiež, že žalobkyňa (v rozhodcovskom konaní žalovaná) mala možnosť od rozhodcovskej zmluvy odstúpiť v lehote 14 kalendárnych dní od jej uzavretia. V súvislosti s predmetnými závermi rozhodcovského súdu žalobkyňa poukázala na to, že ona dňa 21.08.2013 uzavrela Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500030084, a to so žalovaným. V predmetnom zmluvnom vzťahu vystupovala ako spotrebiteľka, keď žalovaný ako poskytovateľ úveru mal postavenie dodávateľa. Zmluvný vzťah založený zmluvou o revolvingovom úvere rozhodne teda možno považovať za spotrebiteľský vzťah. Žalobkyňa v žalobe namietala, že rozhodcovská zmluva č. 8500030084, ktorá je súčasťou žiadosti o revolvingovom úvere (Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500030084) je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a ako taká je neplatná, čím došlo k porušeniu jej práv ako spotrebiteľa. Na základe tejto doložky došlo k vydaniu rozhodcovského rozsudku, aj keď k tomu nemalo dôjsť, pretože rozhodcovská zmluva nebola platne uzavretá a právomoc rozhodcovského súdu nebola daná. Podľa názoru žalobkyne platné dohodnutie rozhodcovskej zmluvy v spotrebiteľskej zmluve je možné len individuálne, k čomu však v danom prípade nedošlo, pretože v prípade rozhodcovskej zmluvy sa jedná o formulárový typ zmluvy, ktorého obsah žalobkyňa nijakým spôsobom nemohla ovplyvniť. Z ustanovenia bodu 5 predmetnej rozhodcovskej zmluvy vyplýva, že veriteľ mohol na základe takto dojednanej rozhodcovskej zmluvy predložiť vec na prejednanie rozhodcovskému súdu, ktorý sám určil a vylúčiť tak z prejednávania všeobecný súd, ktorý by bol na prejednanie veci príslušný. Prakticky následkom takto dojednanej rozhodcovskej zmluvy je podľa žalobkyne to, že spotrebiteľ v prípade, že dodávateľ podá žalobu na rozhodcovský súd, stráca reálne možnosť brániť svoje práva pred všeobecným súdom. Taktiež riešením sporu vyplývajúceho zo spotrebiteľskej zmluvy na rozhodcovskom súde dochádza k obchádzaniu súdnej kontroly neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách. V súvislosti s možnosťou žalobkyne jednostranne odstúpiť od rozhodcovskej zmluvy v zmysle bodu 7 Rozhodcovskej zmluvy, žalobkyňa poukázala na to, že rozhodcovská zmluva sa nestáva individuálne dojednanou tým, že mala v úzkom časovom intervale po podpise zmluvy právo od tejto rozhodcovskej zmluvy odstúpiť. Navyše, keďže predmetná rozhodcovská zmluva je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, čo má za následok absolútnu neplatnosť predmetnej zmluvy, nemožno od takejto neplatnej zmluvy účinne odstúpiť. Po skutkovej stránke žalobkyňa súčasne poukázala na okolnosti poskytnutia predmetného revolvingového úveru, keď na základe Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500030084 zo dňa 21.08.2013 mal žalovaný žalobkyni poskytnúť úver vo výške 1.500,-eur, ktorý sa žalobkyňa zaviazala splatiť v 42 mesačných splátkach vo výške po 80,37 eur, pričom však žalobkyni na účet zo strany žalovaného bola poukázaná iba suma 1.284,25 eur. Žalobkyňa súčasne poukázala na absenciu náležitostí § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. v predmetnej zmluve, keď v predmetnej zmluve absentuje doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Taktiež náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k), t.j. výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Uvedený nedostatok má za následok, že predmetný úver sa považuje podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. za bezúročný a bez poplatkov. Žalobkyňa namietala aj výšku ročnej úrokovej sadzby úveru, ktorá predstavuje 70,01 % pri RPMN úveru 68,01 %. Keď takáto výška podľa jej názoru je v rozpore s dobrými mravmi, čo má za následok neplatnosť predmetnej zmluvy podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Na základe uvedeného žalobkyňa má za to, že rozhodcovský súd nesprávne vyhodnotil predložené dôkazy, nevykonal navrhované dôkazy alebo neumožnil jej ako spotrebiteľke predložiť dôkazy a toto pochybenie nemohlo mať vplyv na výsledok sporu podľa § 45 ods. 1 písm. g) zákona č. 335/2014 Z.z., rozhodol v rozpore s ustanoveniami všeobecne právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa, a toto porušenie mohlo mať vplyv na výsledok sporu (§ 45 ods. 1 písm. i) zákona č. 335/2014 Z.z.) a taktiež rozhodcovský rozsudok zaviazal účastníka spotrebiteľského rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je svojou povahou objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom (§ 45 ods. 1 písm. j) predmetného zákona) a vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 45 ods. 1 písm. l) citovaného zákona). Žalobkyňa uhradila žalovanému sumu titulom predmetnej zmluvy o revolvingovom úvere sumu 1.904,87 eur. S poukazom na to, že žalobkyni bol reálne poskytnutý úver (bezúročný a bez poplatkov) vo výške 1.284,25 eur a reálne uhradila sumu 1.904,87 eur, nemá žalovaný právny titul na úhradu nad rámec istiny úveru.

2. Žalovaný sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu k žalobe písomným podaním zo dňa 08.06.2016 písomne vyjadril, keď podľa jeho názoru tvrdenia žalobkyne o neplatnosti rozhodcovskej zmluvy odporujú ustanoveniu § 53 Občianskeho zákonníka a súčasne aj rozhodovacej praxi súdov. Z § 53 Občianskeho zákonníka nevyplýva, že platným je len také dojednanie, ktoré bolo individuálne

dojednané. Naopak je z neho zrejmé, že každé individuálne nedohodnuté ustanovenie je platné okrem prípadu, že by spôsobovalo hrubý nepomer v právach a povinnostiach strán v neprospech spotrebiteľa. Na základe uvedeného považuje žalovaný rozhodcovskú zmluvu za platne uzavretú v súlade s právnym stavom. Argumentácia, že žalobkyňa ohľadne neplatnosti zmluvy z dôvodu, že nemala možnosť výberu súdu je nesprávna, keďže žalobkyňa spája neplatnosť rozhodcovskej zmluvy s momentom začatia rozhodcovského konania zo strany žalovaného ako dodávateľa. Ani pôvodný zákon v rozhodcovskom konaní a ani nový zákon o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní nezakazujú začatie rozhodcovského konania na základe žaloby dodávateľa, ale práve naopak, túto skutočnosť predpokladajú, inak by nový zákon o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní nemal logický ani právny význam. Podstatné je, že podľa žalobkyne má neplatnosť právneho úkonu nastať až nejakým dodatočným okamihom, podaním žaloby zo strany dodávateľa. Ak je právny úkon neplatný, potom je podľa zákona aj právnej praxe neplatný od počiatku. Nemôže nastať absolútna neplatnosť dodatočne. Pokiaľ žalobkyňa podanou žalobou sledovala, že rozhodcovská zmluva má byť neprijateľnou podmienkou, podľa názoru žalovaného, takýto názor žalobkyne odporuje právnej úprave relevantnej v čase vzniku rozhodcovskej zmluvy, a aj rozhodovacej činnosti súdov. Právna úprava platná v čase uzavretia rozhodcovskej zmluvy výslovne za neplatnú určovala len takú rozhodcovskú doložku/zmluvu, ktorá ako jedinú možnosť riešenia sporov medzi dodávateľom a spotrebiteľom stanovila riešenie v rozhodcovskom konaní. Iné rozhodcovské doložky boli a sú prípustné a povolené. Žalovaný taktiež poukázal na to, že rozhodcovská zmluva je individuálne dohodnutým právnym úkonom, nakoľko podľa názoru prezentovaného v odbornej literatúre - Štandardné zmluvy sa pri výklade pojmu individuálnosť a jeho vzťahu k vzniku rozhodcovskej zmluvy uvádza „Ustanovenie § 93b citovaného zákona (pozn. zákon č. 483/2001 Z.z.) ukladá povinnosť navrhnúť spotrebiteľovi rozhodcovskú doložku určitého obsahu a garantuje mu právo s takouto doložkou nesúhlasiť. Implicitne sa pritom vychádza z toho, že spotrebiteľ má možnosť uzatvoriť s bankou zmluvu rovnakého obsahu aj bez uzavretia rozhodcovskej doložky. Ak, a iba vtedy, ak takú možnosť spotrebiteľ skutočne má, tak bude dojednanie o rozhodcovskej doložke skutočne individuálne dojednané. Ak je ale odmietnutie rozhodcovskej doložky zo strany spotrebiteľa viazané na iné zmluvné podmienky v ostatných otázkach zmluvy, ktoré sú pre spotrebiteľa menej priaznivé, tak je spotrebiteľ nepriamo nútený rozhodcovskú doložku uzatvoriť“. V samotnej rozhodcovskej zmluve je obsiahnuté dojednanie, ktoré stanovuje, že rozhodcovská zmluva nie je podmienkou pre získanie úveru, a teda k jej uzavretiu vôbec nemusí dôjsť a druhým je ustanovenie o možnosti jednostranného ukončenia rozhodcovskej zmluvy úkonom žalobkyne, t.j. odstúpením aj bez uvedenia dôvodu. Podľa tvrdenia žalovaného, rozhodcovská zmluva nevznikla za stavu, kedy by spotrebiteľ nemal informáciu, že nemusí uzatvoriť rozhodcovskú zmluvu. Táto informácia sa uvádzala hneď v popredí textu rozhodcovskej zmluvy, teda aj z hľadiska transparentnosti danej informácie nie je možné konštatovať deficit informovanosti na strane spotrebiteľa. Zároveň existencia rozhodcovskej zmluvy neskončila ani následne, kedy si žalobkyňa v lehote 14 dní mohla uzavretie rozhodcovskej zmluvy dodatočne prehodnotiť. Žalobkyňa - spotrebiteľka, ako osoba plne spôsobilá na právne úkony a v primeranom rozsahu obozretná a rozhladená mala právo zrušiť rozhodcovskú zmluvu aj dodatočne a o tomto práve bola transparentným spôsobom informovaná. V súvislosti s uvedenými závermi poukázal žalovaný na rozsudok Krajského súdu Prešov sp.zn. 13Co/111/2014, ako aj uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 15Co/439/2015 zo dňa 28.07.2015. Žalovaný sa súčasne nestotožnil s argumentáciou žalobkyne, že uzavretím predmetnej zmluvy o revolvingovom úvere došlo k porušeniu všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa. Pokiaľ žalobkyňa namietala výšku odplaty za poskytnutý úver vo výške 70,01 % ročne, poukázal na to, že je zavádzajúce porovnávanie úrokových sadzieb bánk a nebankových subjektov. Výška odplaty za spotrebiteľské úvery v čase uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere medzi účastníkmi konania bola predmetom osobitnej regulácie a tá nebola v prípade označenej zmluvy porušená. Ak je určitá otázka riešená osobitným ustanovením, potom aplikácia všeobecného ustanovenia je vylúčená. To platí aj pre otázku posudzovania výšky odplaty, ktorá bola v čase uzatvárania zmluvy regulovaná osobitnou úpravou a nie na základe všeobecnej regulácie. Ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy bola predmetná výška odplaty upravená podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa vzhláda najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. Odplata, ktorá je regulovaná v zmysle § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka vyjadruje celkovú nákladovosť úveru pre spotrebiteľa, t.j. okrem úroku aj prípadne ďalšie poplatky, ktoré v súvislosti s úverom má zaplatiť s výnimkou tých, ktoré nie sú povinné, a teda predpokladom pre získanie úveru. Pri porovnaní výšky odplaty s hodnotou priemernej odplaty za spotrebiteľské úvery je podľa názoru

žalovaného namieste záver, že táto nebola podstatne prevýšená, keď obvyklá odplata predstavovala v rozhodnom období hodnotu 46,06 %. Podľa názoru žalovaného, ak by konajúci súd dospel na základe zákona o postupe k právnomu záveru o rozpore výšky úrokovej sadzby, potom by mal určiť, aká časť je v súlade a aká v rozpore. Ustanovenie § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka výslovne uvádza, že dlžník je povinný platiť úroky v dojednanej výške, inak v najvyššie prípustnej výške ustanovenej zákonom, alebo na základe zákona. Z uvedeného ustanovenia teda plynie nielen to, že úverová zmluva z dôvodu výšky úrokovej sadzby nie je neplatnou. V zmysle relevantných právnych noriem ide o platný právny úkon. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne o chýbajúcom údaji o termíne konečnej splatnosti úveru, o bezúročnom charaktere úveru, pokiaľ zmluva neobsahuje uvedenie počtu výšky a termínov splatnosti splátok, žalovaný poukázal na to, že predmetná zmluva obsahuje zákonom vyžadovanú výšku splátky, termín splatnosti splátky a počet splátok, a teda aj náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch. Nad rámec toho obsahuje aj dátum splatnosti prvej splátky. Zmluva o revolvingovom úvere je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa na jej lícnej strane listiny, a tiež zmluvnými dojednaniami nachádzajúcimi sa na rubovej strane tej istej listiny. Zároveň obsah zmluvy tvoria aj prílohy, ktoré sa v zmysle článku 7 ods. 7.1. zmluvných dojednaní považujú za neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Prílohou zmluvy je aj oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. Podľa názoru žalovaného, oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi predstavuje nielen potvrdenie akceptácie predloženého návrhu na uzavretie zmluvy, ale je aj súčasťou zmluvy ako takej. V tomto smere poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 13Co/111/2014-166. Súčasne žalovaný poukázal na čl. 4 ods. 4.5 zmluvných dojednaní, podľa ktorých úver je po každom revolvingu splatný podľa nového splátkového kalendára, s ktorým bude dlžník oboznámený. Deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. V tomto smere poukázal opätovne na rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 13Co/111/2014-166. Podľa názoru žalovaného zákon o spotrebiteľských úveroch účinný v čase uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere medzi účastníkmi konania nevyžadoval, aby boli sumy istiny, úroku a iných poplatkov tvoriace jednu splátku vedené jednotlivo popri sebe, keď takáto požiadavka by mala reálne a praktické opodstatnenie len vtedy, ak by sa istina, úroky alebo poplatky uhrádzali v iných termínoch splatnosti, v rôznych počtoch splátok a podobne. Súčasne poukázal na znenie smernice Rady 2008/48, konkrétne na článok 22 Smernice, podľa ktorého má predmetná smernica v rámci únijového práva povahu plnej harmonizácie v dôsledku čoho členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice, keď predmetná smernica v čl. 10 ods. 1 písm. h) uvádza, že zmluva má obsahovať výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. Z uvedených dôvodov žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu navrhol žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

3. V súlade s § 180 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) súd vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti žalovaného a právneho zástupcu žalovaného, ktorí svoju neúčasť na pojednávaní ospravedlnili a súhlasili s prejednaním veci v ich neprítomnosti.

4. Na pojednávaní žalobkyňa v celom rozsahu zotrvala na podanom návrhu na začatie konania, ako aj na skutočnostiach uvedených v žalobe. Na doplnenie uviedla, že ona bola oslovená zástupkyňou žalovaného na poskytnutie úveru. Na túto ponuku reagovala tým, že spolu so zástupkyňou žalovaného vypísala žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru v kancelárii tejto zástupkyne a následne bolo to možno na druhý deň alebo trošku neskôr, bola telefonicky kontaktovaná zo strany predmetnej obchodnej zástupkyne, že úver jej bol schválený a následne jej boli poukázané na účet finančné prostriedky. Jej však nebola poukázaná na účet plná suma vo výške 1.500,-eur, ale táto suma bola krátená a reálne jej bola poukázaná iba suma 1.284,25 eur. Zo strany obchodnej zástupkyne žalovaného jej bolo povedané, že táto suma bola krátená z dôvodu, že ak by náhodou nesplácala úver, tak jej o túto sumu skrátili predmetný úver. Pokiaľ ide o uzavretie predmetnej rozhodcovskej zmluvy poukázala na to, že ona rozhodcovskú zmluvu podpísala spolu so žiadosťou o poskytnutie revolvingového úveru. Jej bola táto zmluva predložená spolu so žiadosťou o poskytnutie revolvingového úveru, čo ona v podstate chápala tak, že spolu s podpisom žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru má podpísať aj samotnú rozhodcovskú zmluvu. Jej zo strany zástupkyne žalovaného nebolo vôbec povedané, že nemusí podpisovať rozhodcovskú zmluvu, a že jej aj bez toho bude poskytnutý revolvingový úver. Chápala to tak, že automaticky musí podpísať obidve zmluvy, keď podpísanie rozhodcovskej zmluvy chápala čisto ako splnenie podmienky na poskytnutie revolvingového úveru. Ona v čase podpisu rozhodcovskej zmluvy ani v súčasnosti nemala a nemá dostatočnú vedomosť o tom, čo je vlastne

rozhodcovská zmluva. Súčasne poukázala na to, že keď kontaktovala zástupkyňu žalovaného za účelom možnosti poskytnutia revolvingového úveru, zástupkyňa žalovaného povedala, že je v tiesni, a že má problémy a potrebuje finančne pomocť. Keď zástupkyňa žalovaného ju v podstate naviedla na to, aby pri vypisovaní žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru uviedla také údaje, aby bol predmetný revolvingový úver schválený.

5. Súd okrem výsluchu žalobkyne vykonal dokazovanie oboznámením sa s fotokópiou žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500030084 zo dňa 21.08.2013, zmluvnými dojednaniami zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFICREDIT Slovakia, s.r.o. k zmluve 8500030084, fotokópiou Rozhodcovskej zmluvy č. 8500030084 zo dňa 21.08.2013, dokladmi o úhradách vykonaných žalobkyňou v prospech žalovaného titulom predmetnej zmluvy o revolvingovom úvere, fotokópiou oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluvou o revolvingovom úvere č. 8500030084, kartou klienta žalobkyne týkajúcou sa Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500030084, žalobou o zaplatenie pohľadávky vo výške 1.675,73 eur s príslušenstvom podanou na Stálom rozhodcovskom súde Victoria Arbiter so sídlom Framborská č. 3605, Žilina, rozhodcovským rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu Victoria Arbiter, sp.zn. RK-PC-1371/15-MK, ako aj pripojeným spisom Stáleho rozhodcovského súdu Victoria Arbiter sp.zn. RK-PC-1371/15, pričom zistil a ustálil nasledovný skutkový a právny stav veci. Na základe zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500030084 uzavretej medzi žalobkyňou ako dlžníčkou a žalovaným ako veriteľom dňa 21.08.2013 (tak, ako to vyplýva z oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úvere č. 8500030084 z bodov 5. a 6. Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere č. 8500030084) poskytol žalovaný žalobkyňi úver vo výške 1.500,-eur, ktorý sa žalobkyňa zaviazala splácať žalovanému v splátkach v počte 42 mesiacov, pri výške mesačnej splátky 80,37 eur, keď dátum prvej splátky úveru a konečnej splatnosti úveru sa nachádza iba v samotnom Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - Zmluva o revolvingovom úvere zo dňa 21.08.2013. Tieto údaje v žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru, ktorú podpísala žalobkyňa dňa 19.08.2013 úplne absentujú. Celková čiastka úveru ktorú mala žalobkyňa titulom predmetného úveru zaplatiť, predstavovala výšku 3.375,54 eur pri RPMN za úver 68,01 % a priemernej RPMN za úver vo výške 46,06 %. Z bodu 8. Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru označeného ako dohoda o poskytnutí služby, odsek 8.1 vyplýva, že predmetom dohody o poskytnutí služby je záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru, resp. revolvingu poskytnutého na základe žiadosti/zmluvy uzavretej medzi veriteľom a dlžníkom a záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu a) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 215,75 eur, a b) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 112,08 eur v prípade, ak bude dlžníkovi revolving poskytnutý. Z bodu 8.6. vyplýva, že veriteľovi vyhlasuje, že uzavretie tejto dohody o poskytnutí služby nie je podmienkou uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere. Zo zmluvného dojednania zmluvy o revolvingovom úvere čl. 1. odsek 1.1. vyplýva, že tieto zmluvné dojednania zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFICREDIT Slovakia, s.r.o. vymedzujú vzťahy medzi spoločnosťou PROFICREDIT Slovakia, s.r.o. ako veriteľom na strane jednej a dlžníkom na strane druhej, ktoré vznikli v súvislosti s uzavretím tejto zmluvy o revolvingovom úvere. Z odseku 2.1. vyplýva, že zmluva o revolvingovom úvere sa uzaviera na predtlačenom formulári veriteľa. Vyplnená žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru podpísaná dlžníkom je návrhom na uzavretie zmluvy o revolvingovom úvere, a teda dlžník vyplní do formulára žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvy o revolvingovom úvere ním požadovanú výšku úveru a súhlasí s tým, že veriteľ je oprávnený po posúdení schopnosti dlžníka splácať úver, výšku úveru znížiť a schváliť iné parametre požadovaného úveru ako dlžník uviedol v čl. 5 Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvy o revolvingovom úvere. Z čl. 5. odsek 5.1. predmetných zmluvných dojednaní vyplýva, že za poskytnutie úveru sa dlžník zaväzuje zaplatiť veriteľovi úroky vo výške uvedenej v čl. 6. Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere oznámeného dlžníkovi v oznámení podľa čl. 2. ods. 2.2. Zmluvy o revolvingovom úvere. Z čl. 14. ods. 14.1. predmetných zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere vyplýva, že v prípade omeškania dlžníka s úhradou splátky úveru alebo jej časti, je dlžník povinný zaplatiť veriteľovi zmluvnú pokutu vo výške 0,065 % z dlžnej sumy za každý deň omeškania (t.j. 23,725 % ročne). Ak sa z dôvodu omeškania dlžníka s úhradou splátky úveru o viac ako 3 mesiace stali podľa čl. 13. ods. 13.1. písm. a) Zmluvy okamžite splatnými všetky záväzky podľa zmluvy, je dlžník povinný zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 0,065 % dlžnej sumy za každý deň omeškania (t.j. 23,725 % ročne). Z odseku 14.2 vyplýva, že okrem zmluvnej pokuty podľa čl. 14. odsek 14.1. zmluvných dojednaní je dlžník povinný zaplatiť veriteľovi úrok z omeškania určený podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

Z odseku 14.3. dojednaní vyplýva, že zmluvná pokuta podľa čl. 14. odsek 14.1. dojednaní spolu s úrokom z omeškania nesmú spolu prevýšiť priemernú hodnotu RPMN nákladov naposledy zverejnenú podľa zákona č. 129/2010 Z.z. pred vznikom omeškania o viac ako 10 %-tuálnych bodov ročne a súčasne nesmú prevýšiť 3-násobok úrokov z omeškania podľa Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.. Súd mal súčasne preukázané, že v rozhodcovskom konaní začatom na základe žaloby spoločnosti PROFICREDIT Slovakia, s.r.o. (t.j. v súdenom spore žalovaného) vedenom Stálym rozhodcovským súdom Victoria Arbiter so sídlom Framborská č. 3605, 010 01 Žilina, sp.zn. RK-PC-1371/15-MK bol dňa 16.03.2016 vydaný rozsudok, ktorý uložil žalobkyni (v rozhodcovskom konaní žalovanej) povinnosť zaplatiť žalovanému (v rozhodcovskom konaní žalobcovi) do 3 dní od právoplatnosti rozhodcovského rozsudku sumu vo výške 1.655,73 eur a zmluvnú pokutu vo výške 0,04 % denne a úrok z omeškania vo výške 0,55 % ročne zo súm jednotlivých omeškaných splátok, a to až do dňa, kedy by zmluvná pokuta spolu s úrokom z omeškania dosiahla celkovo sumu 1.500,-eur, pričom odo dňa nasledujúceho po dni dosiahnutia tejto sumy bola žalobkyňa (v rozhodcovskom konaní žalovaná) povinná zaplatiť žalovanému (v rozhodcovskom konaní žalobcovi) iba úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.655,73 eur až do zaplatenia, a súčasne jej bola uložená povinnosť na náhradu nákladov spojených s mimosúdnym uplatnením pohľadávky vo výške 107,67 eur a trov konania pozostávajúcich zo zaplateného súdneho poplatku za rozhodcovské konanie vo výške 31,80 eur a trov právneho zastúpenia vo výške 215,34 eur.

6. S poukazom na vyššie uvedené skutkové zistenia súd dospel k záveru, že predmetná zmluva o revolvingovom úvere je zmluvou uzavretou podľa § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z., pričom podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu, ktorá je svojím charakterom typovou zmluvou na predtlačenom formulári obsahujúco zmluvné podmienky, ktorých obsah žalobkyňa ako spotrebiteľ nemohla pri jej uzavretí ovplyvniť. Pokiaľ ide o postavenie žalobkyne ako spotrebiteľky, súd vychádzal z toho, že samotná žalobkyňa je v predmetnej zmluve označená identifikačnými údajmi fyzickej osoby, keď je identifikovaná miestom bydliska a rodným číslom a taktiež z toho, že zo samotnej zmluvy o úvere vyplýva, že predmetný úver jej nebol zo strany žalovaného poskytnutý za účelom zamestnania, povolania, resp. podnikania ale práve naopak, na iný účel (v zmluve je uvedený ako účel nákup elektroniky). Pri posúdení platnosti predmetného zmluvného vzťahu súd potom obsah tohto zmluvného vzťahu preskúmal z hľadiska ustanovení právnych predpisov obsahujúcich ochranu spotrebiteľa. Základnú charakteristiku spotrebiteľských zmlúv upravuje Občiansky zákonník v § 52. O vzťah vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy sa ide vtedy, keď v rámci zmluvného vzťahu na jednej strane vystupuje dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Dodávateľ je osoba, ktorý pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Špeciálna úprava spotrebiteľského úveru je obsiahnutá v zákone č. 129/2010 Z.z.. Do Občianskeho zákonníka bola spotrebiteľská zmluva zakomponovaná novelou č. 150/2004 Z.z. účinnou od 01.04.2004 a režim typových zmlúv bol do nášho právneho poriadku zavedený novelou zákona o ochrane spotrebiteľa č. 310/1999 Z.z. účinnou od 01.01.2000. Charakteristickým znakom spotrebiteľskej zmluvy je to, že jej obsah je pre spotrebiteľa vopred pripravený a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jeho zmeny. Základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je, že nesmú obsahovať neprijateľnú podmienku, t.j. ustanovenie, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a to pod sankciou absolútnej neplatnosti takejto podmienky. Neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách sú absolútne neplatné, a teda nie je potrebné, aby sa ich neplatnosti spotrebiteľ dovolával.

7. S poukazom na vyššie uvedené súd sa v súdnej veci zaoberal otázkou, či sú dané dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku, keď dospel k záveru, že predmetná rozhodcovská zmluva je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, z dôvodu čoho je predmetná rozhodcovská zmluva absolútne neplatným právnym úkonom v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že o rozhodcovskú zmluvu, ktorá vyžaduje, aby spotrebiteľ riešil spory výlučne v rozhodcovskom konaní ide aj vtedy, ak síce spotrebiteľ podľa nej má možnosť vybrať si medzi rozhodcovským a štátnym súdom, ale ak by sa podľa tejto doložky začalo rozhodcovské konanie na návrh dodávateľa (v súdnej veci žalovaného), spotrebiteľ (žalobkyňa) by bola nútená nezvratne sa podrobiť rozhodcovskému konaniu (porovnaj uznesenia Krajského súdu v Trnave, vo veciach sp.zn. 10CoE/153/2011 a spisová značka 10CoE/230/2011). Právna veda na tento problém reaguje P. B., podľa ktorého z pohľadu spotrebiteľa je totiž rovnocenné, či riešeniu jeho sporov prostredníctvom rozhodcovského konania mu „vnútiť“ štandardná zmluvná klauzula, alebo dodávateľ svojím konaním.

Spotrebiteľ má byť chránený pred oboma. Práve proti možnosti dodávateľa diktovať svoju vôľu v zmluvnom vzťahu bol vytvorený celý mechanizmus spotrebiteľsko-právnej ochrany pred štandardnými zmluvami (viď. Štandardné zmluvy, strana 214, vydavateľ Aleš Čeněk, 2010). Z uvedeného možno potom vyvodiť, že v prípade, ak ide o tzv. nevýhradnú rozhodcovskú doložku, možnosť voľby pre spotrebiteľa je len iluzórna, pretože takmer s pravidelnosťou rozhodcovské žaloby podávajú veriteľia, čo možno odvodiť aj rozsahom nárokov plynúcich zo štandardne formulovanej zmluvy. Naopak, ak niektorí spotrebiteľ výnimočne uplatňuje svoje práva, tak využíva pre neho transparentný štátny súd. Z uvedeného potom možno vyvodiť, že spotrebiteľ, ktorý sa rozhodne osobitne, individuálne vyjednať rozhodcovskú zmluvu, by aj reálne rozhodcovské konanie využil, pretože inak by jeho individuálne vyjednávanie nedalo zmysel. Je potrebné poukázať na to, že poskytovanie spravodlivosti musí mať svoje limity, a to aj pre súkromno-právnu sféru arbitrov. Ide o rozhodovanie o právach a právom chránených záujmoch osôb, ktoré môže výrazne zasiahnuť do života ľudí, a ak sa majú akceptovať pri poskytovaní spravodlivosti súkromnoprávne prvky, tak len z jednoznačnými garanciami vylučujúcimi pochybnosti o férovom arbitrážnom konaní vrátane rozhodcovskej zmluvy. Rozhodcovské zmluvy rozhodne nemôžu predstavovať určité pasce pre spotrebiteľov, za účelom čo najskoršieho privodenia exekúcie, prípadne obchádzania spravodlivosti, ktorú môžu poskytnúť spotrebiteľovi všeobecné súdy. Z výpovede samotnej žalobkyne v súdnej veci mal súd preukázané, že zástupkyňa žalovaného náležite nevysvetlila žalobkyni význam rozhodcovskej zmluvy, rozdiel zásad rozhodcovského konania od zásad občianskeho súdneho konania, reálne jej nepredstavil pravidlá, podľa ktorých sa bude viesť súkromný „súdny“ proces a nedal jej po preukázateľnom poučení na výber rozhodnúť sa. V tomto smere súd vyhodnotil výpoveď žalobkyne ako pravdivú, keď sám súd si nedokáže predstaviť rokovanie spotrebiteľky, t.j. žalobkyne o rozhodcovskej doložke a jej perfektné individuálne zmluvné dojednanie, ak spotrebiteľka nepozná jej obsah. Je takmer notorietou, že v rámci uzatvárania spotrebiteľských zmlúv sa dodávateľia nezmieňujú o podrobnostiach a procesných pravidlách rozhodcovského konania a získavanie podpisov spotrebiteľov pod údajné individuálne vyjednanie má kampaňovitý rozmer. Uvedené vyplynulo aj z výpovede samotnej žalobkyne, ktorá poukázala na to, že ona síce rozhodcovskú zmluvu k predmetnej zmluve o revolvingovom úvere síce podpisovala, avšak ona nemala ani v čase podpisu predmetnej rozhodcovskej zmluvy a ani v súčasnosti vedomosť o tom, čo vlastne táto rozhodcovská zmluva je. Podpis na predmetnej rozhodcovskej zmluve chápala čisto ako splnenie podmienky na poskytnutie revolvingového úveru. V tejto súvislosti súd poukazuje na čl. 3, odsek 1 Smernice Rady 93/13 EHS, podľa ktorého zmluvná podmienka, ktorá nie je individuálne dojednaná, sa považuje za nekalú, napriek požiadavke dôvery, spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach vzniknutých na základe zmluvy ku škode spotrebiteľa. Súdny dvor dokonca považuje ochranu spotrebiteľa podľa čl. 6 Smernice za tak významnú, že sa má klásť principiálne na úroveň vnútroštátnym pravidlám verejného poriadku, a to v záujme vyššej kvality života. V tejto súvislosti súd súčasne poukazuje na § 53a Občianskeho zákonníka, ktorý sa týka podmienok, ktoré zákon označuje ako neprijateľné. Ide o podmienky, ktoré sú nečestné, neslušné, hrubo poškodzujúce spotrebiteľa, a preto ich použitie zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Uvedené ustanovenie vyjadruje snahu zákonodarcu, aby dodávateľ v spotrebiteľských zmluvách pristupoval k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi, keď spotrebiteľ z povahy vecí v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich právnický jazyk a ich rozsiahlosť, drobnosť písma, nemá možnosť či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah. V súdnej veci prípadné individuálne vyjednávanie žalobkyne zo žalovaným ohľadne rozhodcovskej zmluvy nedáva zmysel aj z toho pohľadu, že žalobkyňa by sa ako spotrebiteľka dojednala na rozhodcovskom konaní pred rozhodcovským súdom v Bratislave, resp. v B. Bystrici (v súčasnosti v Žiline), keď bydlisko samotnej žalobkyne je v Ružomberku a potom miestne príslušný na prejednanie prípadných sporov zo spotrebiteľskej zmluvy by bol Okresný súd Ružomberok (viď § 87 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku, resp. § 88 ods. 2 O.s.p. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy). Podľa názoru súdu neobstojí argumentácia žalovaného o tom, že v bode 1 predmetnej rozhodcovskej zmluvy je vyhlásenie veriteľa o tom, že uzavretie tejto rozhodcovskej zmluvy nie je podmienkou uzatvorenia a vykonávania zmluvy o revolvingovom úvere medzi veriteľom a dlžníkom, keď podľa výpovede žalobkyne postup pracovníčky, resp. zástupkyne žalovaného bol taký, že žalobkyni ako spotrebiteľke náležite nevysvetlila význam rozhodcovskej zmluvy a predmetná zmluva spolu so žiadosťou o poskytnutie revolvingového úveru bola žalobkyni predložená zo strany zástupkyne žalovaného iba formálne na podpis. Z takéhoto nekalého konania potom nemôže žalovaný odvodzovať svoje práva a získavať neprímerané výhody vo vzťahu k žalobkyni ako spotrebiteľke. Pravdivosť výpovede žalobkyne nepriamo vyplýva aj z uplatnenia ďalšieho dojednania uvedeného v bode 8,1. Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru, keď uvedené ustanovenie v spojení s bodom

8.6. predmetnej Žiadosti predstavuje svojím charakterom rovnakú pascu pre spotrebiteľa, ako postup žalovaného pri údajnom individuálnom dojednaní rozhodcovskej zmluvy. Z predmetného bodu 8.6. totiž rovnako vyplýva, že uzavretie dohody o poskytnutí služby podľa bodu 8.1. Žiadosti nie je podmienkou uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere, avšak samotná formulácia predmetného ustanovenia a následný reálny postup žalovaného (uvedená „odplata“ bola zrazená už zo samotnej úverovej istiny vopred bez ohľadu na to, či žalobkyňa túto službu následne využije) nasvedčuje tomu, že žalovaný dával podpisovať predmetné Žiadosti spotrebiteľom kampaňovito, bez bližšieho vysvetlenia dopadov pre spotrebiteľov. Súd si nevie predstaviť situáciu, kedy by sa sám spotrebiteľ sám a dobrovoľne, a to po náležitom poučení zo strany žalovaného, zaviazal na platenie odplaty za plnenie, ešte pred tým (tzv. preddavkovo), ako by chcel službu reálne využiť. Podľa názoru súdu neobstojí ani argumentácia žalovaného o tom, že žalobkyňa mohla od predmetnej rozhodcovskej zmluvy odstúpiť, keď tento postup si už vyžadoval aktívne správanie zo strany spotrebiteľky vyžadujúce si určité právne vedomie. S poukazom na uvedené súd nemohol uvedenú formálnu možnosť poskytnutú žalovaným žalobkyni vnímať inak, ako snahu o vyvolanie dojmu jeho ústretového prístupu vo vzťahu k žalobkyni ohľadne splnenia informačných povinností, ktoré žalovaný ako dodávateľ finančnej služby v spotrebiteľskom vzťahu mal. Podľa názoru súdu by takouto úprimnou snahou bolo napríklad, ak by spolu s rozhodcovskou zmluvou žalovaný žalovanej predložil už formulár upravujúci odstúpenie od predmetnej zmluvy, t.j., že by vo vzťahu k spotrebiteľke postupoval rovnako aktívne, ako to bolo pri uzatváraní samotnej rozhodcovskej zmluvy a zmluvy o revolvingovom úvere. V tejto súvislosti súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 10Co/460/2015 zo dňa 25.02.2016, podľa ktorého rozhodcovské konanie by mohlo fungovať ako efektívny prostriedok ochrany za transparentných podmienok, keď aj spotrebiteľ rozumie, o čo v prípade rozhodcovského konania ide, a nie ako netransparentná pasca (nám neznámych spotrebiteľov). Predkladanie rozhodcovských zmlúv - formulárov spotrebiteľom za stavu, keď nepoznajú pravidlá a arbitráže (podstatu rozhodcovskej zmluvy) a prirodzene nevenujú dostatočnú pozornosť predloženému formuláru, sa „minimálne“ javí ako zneužívanie údajného individuálneho dojednania. Na tomto nič nemení technika predkladania - inkorporovanie doložky do všeobecnej zmluvy/obchodných podmienok, alebo vyhotovenie štandardnej rozhodcovskej zmluvy na samostatnom liste (háрку) papiera. Druhá menovaná možnosť predstavuje v konečnom dôsledku len sofistikovanejšiu formu nekalého postupu dodávateľa. Vyššie uvedené závery súd odvodzuje aj od tej skutočnosti, že po preskúmaní predmetnej zmluvy o revolvingovom úvere súd dospel k záveru, že táto obsahuje viaceré právne nedostatky, vo vzťahu ku ktorým bol žalovaný vybraný rozhodcovský súd „slepý“. Z uvedených dôvodov súd dospel k záveru, že v danej veci je daný dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 45 písm. e) zákona č. 335/2004 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní z dôvodu, že predmetná rozhodcovská zmluva je z dôvodu neprijateľnosti zmluvnej podmienky spočívajúcej v samotnom uzatvorení predmetnej rozhodcovskej zmluvy absolútne neplatným právnym úkonom.

8. Súd súčasne dospel k záveru, že je daný dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku aj v zmysle § 45 ods. 1 písm. i), j) a l) zákona č. 335/2014 Z.z.. V prvom rade súd poukazuje na skutočnosť, že podľa názoru súdu v uvedenej veci nedošlo k platnému uzatvoreniu zmluvy o revolvingovom úvere. Pri posúdení tejto otázky súd aplikoval úpravu § 43 a nasl. Občianskeho zákonníka týkajúcu sa procesu uzatvárania zmlúv, keď predmetná úprava má povahu kogentnej normy, od ktorej sa nemožno zmluvne odchyliť. Súd poukazuje na to, že podľa § 43a ods. 1 Občianskeho zákonníka je prejav vôle smerujúci k uzavretiu zmluvy, ktorý je určený jednej alebo viacerým určitým osobám, návrhom na uzavretie zmluvy, ak je dostatočne určitý a vyplýva z neho vôľa navrhovateľa, aby bol viazaný v prípade jeho prijatia. V zmysle § 43c ods. 1 Občianskeho zákonníka včasné vyhlásenie urobené osobou, ktorej bol návrh určený alebo iné jej včasné konanie, z ktorého možno vyvodit' jej súhlas, je prijatím návrhu. Súčasne súd poukazuje na § 43c ods. 2 Občianskeho zákonníka prvá veta, podľa ktorého včasné prijatie návrhu nadobúda účinnosť okamihom, keď vyjadrenie súhlasu s obsahom návrhu dôjde navrhovateľovi. Zmluva je následne uzavretá okamihom, keď prijatie návrhu na uzavretie zmluvy nadobúda účinnosť (§ 44 ods. 1 prvá veta Občianskeho zákonníka). Rozhodným pre posúdenie platnosti uzavretia predmetnej zmluvy je ustanovenie § 44 ods. 2 prvá veta Občianskeho zákonníka, podľa ktorého prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. V súvislosti s uzatváranou zmluvou o revolvingovom úvere súd opätovne poukazuje na to, že predmetná zmluva je zmluvou o spotrebiteľskom úvere, keď táto zmluva musí obsahovať všetky náležitosti prezumované zákonom č. 129/2010 Z.z.. Z uvedeného potom vyplýva, že všetky náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyžadované § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy mal obsahovať už samotný návrh na uzavretie zmluvy. Tento návrh však rozhodne neobsahuje údaj uvedený v § 9 ods. 2 písm. f), t.j. dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere

a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, pričom samotná akceptácia predmetného návrhu na uzavretie predmetnej zmluvy (t.j. oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 21.08.2013 už tento údaj obsahuje). Z uvedeného možno vyvodíť, že žalovaný neakceptoval návrh žalobkyne úplne tak, ako bol navrhovateľkou predložený a tento návrh doplnil o ďalší údaj vyžadovaný zákonom o spotrebiteľských úveroch, čo podľa § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka je potrebné považovať za odmietnutie návrhu na uzavretie zmluvy a súčasne za nový návrh. Tento návrh zo strany žalobkyne však už nebol právom predpísaným spôsobom akceptovaný. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že zo správania samotnej žalobkyne potom, ako došlo zo strany žalovaného k vypracovaniu nového návrhu, (t.j. k schválení predmetného úveru), by bolo možné vyvodíť, že predmetný „protinávrh“, resp. nový návrh zo strany žalovaného, či už ústne alebo konkludentne akceptovala, keď prijala a spotrebovala plnenie, ktoré jej bolo poskytnuté na základe predmetnej zmluvy o revolvingovom úvere, avšak tento akcept rozhodne nevykonala predpísanou formou, keď v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy musela mať zmluva o spotrebiteľskom úvere obligatórne písomnú formu, pričom podľa § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka ide o neplatnosť absolútnu. Keďže potom zo strany žalobkyne už následne nedošlo k písomnému prijatiu návrhu, zmluva je pre nedostatok písomnej formy absolútne neplatným právnym úkonom.

9. Bez ohľadu na vyššie uvedené sa súd súčasne stotožnil s námietkou žalobkyne, pokiaľ ide o výšku úrokov dojednaných v predmetnej zmluve, keď podľa názoru súdu pri skúmaní zmluvných dojednaní sa súd nemôže zaoberať len výškou RPMN, ale aj výškou dojednaných úrokov. Ak je jedna položka v súlade so zákonom, neznamená to bez ďalšieho, že aj druhá menovaná položka je v súlade so zákonom. Zjavne boli medzi účastníkmi zmluvného vzťahu dohodnuté úroky vo výške 70,01 % ročne (úrok za poskytnutý úver), resp. 76,21 % ročne (úrok za revolving). Poukazujúc na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 3Co/151/2013 zo dňa 25.09.2013 vo veciach tzv. nebankových subjektov sa vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie úroky, rozhodne nie však viac, ako 100 % oproti priemeru bánk a musia sa zohľadniť aj osobitosti prípadu. Súd považuje za rozporné s dobrými mravmi, keď sa poskytne spotrebiteľovi úver za cenu prevyšujúcu o 100 % priemernú cenu porovnateľných úverov poskytovaných bankami, a ak veriteľ využije tieseň spotrebiteľa, jeho neskúsenosť a ľahkomyselnosť, rozrušenie, prípadne slabomyselnosť. Poskytovanie úverov je citlivá agenda a pre odbornú starostlivosť veriteľa sa musí vyžadovať proaktívny prístup k zisteniu vhodnosti úverových podmienok (starostlivosť o hospodárske záujmy spotrebiteľov; čl. 169 Zmluvy o fungovaní Európskej únie). Priemerná výška úrokov pri spotrebiteľských úveroch v auguste 2013 bola pre úvery od jedného do piatich rokov vo výške 11,55 %. V tomto smere rozhodne neobstojí ani námietka žalovaného, ktorý poukazoval na maximálnu výšku odplaty za poskytnuté spotrebiteľské úvery, keď RPMN poskytnutého úveru dosahuje výšku 68,01 %, čo prevyšuje priemernú RPMN o takmer 22 %, čo rozhodne nemožno považovať za odplatu, ktorá by podstatne neprevyšovala odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že výška zmluvných úrokov prípadne aj odplaty musí byť posudzovaná individuálne a poskytovať finančnej služby musí náležite odôvodniť a preukázať dôvody, pre ktoré poskytol finančnú službu spotrebiteľovi za zmluvný úrok niekoľkonásobne vyšší, ako boli priemerné úrokové sadzby z úverov poskytovaných bankami, príp. aj nebankovými subjektmi, v rovnakom období. V tejto súvislosti súd poukazuje na § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení platnom od 01.01.2008 do 31.03.2015, podľa ktorého nielen ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ale aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa použijú vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Medzi tieto ustanovenia je potrebné zaradiť i § 39 Občianskeho zákonníka podľa ktorého každý právny úkon (t.j. i zmluva o úvere) na to, aby bol platný, musí spĺňať požiadavku súladu s dobrými mravmi. Zmluvné úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov, teda nepochybne podliehajú súdnej kontrole v tom zmysle, či sú v súlade s dobrými mravmi alebo nie. Občiansky zákonník ani iný právny predpis neobsahujú legálnu definíciu pojmu „dobré mravy“, právna teória a ustálená súdna prax pod týmto pojmom rozumie pravidlá morálneho charakteru všeobecne platné v demokratickej spoločnosti, v ktorej sa uplatňuje a presadzuje vzájomná slušnosť, ohľaduplnosť a vzájomné rešpektovanie, pričom tieto pravidlá ako súhrn určitých etických a kultúrnych noriem spoločnosti sú všeobecne uznávané a je daný všeobecný záujem na ich rešpektovaní (viď rozsudok Krajského súdu v Žiline, č.k. 8Co/596/2014-76 zo dňa 23.02.2015). Z vykonaného dokazovania v súdnej veci vyplýva, že žalovaný pri poskytnutí úveru, ktorý bol reálne vyplatený iba vo výške 1.284,25 eur požadoval od žalobkyne vrátenie úverovej istiny a úroku za celú dobu čerpania úveru sumu 3.375,54 eur, pričom táto odplata s poukazom na dobu splácania úveru, t.j. 42 mesiacov nepochybne presahuje rozumnú a primeranú mieru zisku žalovaného ako podnikateľa. Z uvedeného dôvodu súd popri vyššie uvedenom dôvode neplatnosti predmetnej zmluvy pre nedostatok

písomnej formy má za to, že predmetná zmluva o revolvingovom úvere je absolútne neplatná aj pre rozpor s dobrými mravmi. Navyše súd poukazuje aj na v konaní preukázané tvrdenie žalobkyne, že ona síce požiadala o poskytnutie úveru v hodnote 1.500,-eur, ale v skutočnosti jej bola poukázaná iba suma vo výške 1.284,25 eur (viď. karta klienta - prehľad platieb), ako aj výpis z účtu žalobkyne č. 8/2013 strana 2/3 na čl. 51 spisu). Tzn., že jej bola už vopred strhnutá žalovaným čiastka 215,75 eur, pričom išlo o sumu, ktorá je uvedená v zmluve o revolvingovom úvere v odseku 8.1. ako odplata žalobkyne za povolenie odkladu plátok, pričom takýto postup je neprijateľný a podľa názoru taktiež v rozpore s dobrými mravmi.

10. Ak súd zruší rozhodcovský rozsudok z dôvodu neplatnosti spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy, pokračuje súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia na návrh niektorého z účastníkov spotrebiteľského rozhodcovského konania v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe, alebo v rozsahu uvedenom vo vzájomnej žalobe.

11. O trovách konania súd rozhodol s poukazom na § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku tak, že žalobkyni náhradu trov konania nepriznal, nakoľko zo spisu jej žiadne trovy nevyplývajú a žalobkyňa si žiadne trovy ani neuplatnila.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje (Okresný súd Ružomberok) písomne, v troch vyhotoveniach.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania podľa § 127 ods. 1 a 2 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpisu, a v prípade, ak sa jedná o podanie urobené v prebiehajúcom konaní tak aj spisovej značky tohto konania) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 365 ods. 1 CSP Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľný exekučný titul, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.